

KAPITOLA 25

Jonas kráčal ulicou Valhallavägen k Olympijskému štadiónu. Potreboval sa dostať na internet, no Östernalská knižnica už zatvárala a bez peňazí nemal veľa iných možností. Telefónny zoznam nemali doma už dávno, no Jonas si spomenul, že na fakulte mali študenti k dispozícii niekoľko počítačov. Opäť začalo pršať. Odtokové kanály boli zanesené opadaným lístím a Jonas musel preskakovať veľké kaluže vody, aby mu zas nepremokli topánky. Čižmy, ktoré nosil na stavby, zostali v nemocnici, ale v skrini našiel staré tenisky, ktoré ho odierali na päte. Nastúpil na metro a zviezol sa dve stanice k univerzite.

Opäť ho začal sužovať hlad, no nie ten obyčajný, ktorý sa dá utíšiť jedlom, ale ten druhý, bezodný. Ten, ktorý ho ťahal k vreciam so stavebným odpadom. Tentoraz si však zaumienil, že vydrží, že sa mu nepoddá. Nebol predsa nijaké zviera.

V univerzitnej budove vládol pokoj. Modrá výšková stavba právnickej fakulty ani zďaleka nepripomínala tradičné historické stavby, ktoré sa Jonasovi odjakživa spájali so štúdiom práva. Keď sem prišiel po prvý raz, bol dokonca trochu sklamaný. Žiadne tmavé pilierové siene s veľkými latinskými nápismi, žiadne busty slávnych sudcov, ani nekonečná knižnica s právnymi textami od podlahy až po strop. Boli tu len celkom obyčajné miestnosti a učebne v triezvom štýle šesťdesiatych rokov, kedy mal každý byť tým, čím chcel, bez ohľadu na pôvod a materiálne zázemie. Nútené sterilizácie, sexuálna revolúcia, tajné dohody NATO a boj proti chudobe v totálnom spoločenskom chaose. Niečo podobné sa práve teraz deje v Číne, pomyslel si Jonas. Dostatočné množstvo ľudí sa má oveľa lepšie, preto je jednoduchšie skutočné krivdy prehliadať. Žiadna spoločnosť nie je dokonalá a nikdy ani nebude. Poobzeral sa po hale, ale nechcelo sa mu čakať na výťah, tak vybehol hore schodmi na šieste poschodie.

Jonas patril k hŕstke študentov, ktorá nevlastnila laptop, takže si často zvykol požičiavať školský počítač. Učebne sa začali vyprázdňovať a študenti sa zberali na internáty a na večere z instantných polievok a slížov.

Prihlásil sa a zadal do vyhľadávača doktorove meno.

Okrem nemeckého kancelára našiel niekoľko švédskych rodín s týmto priezviskom. K Schröderovcom patrilo zopár hercov, básnikov, firemných poradcov a jeden známy tenista. Avšak jediný lekár, ktorého našiel, Karl Schröder, sa narodil v Nemecku v roku 1838. Jonas nebol veľmi zvyknutý na prácu s počítačom. Nikdy žiadny nemal. Na laptopoch mu čosi strašne prekážalo, no nevedel presne čo. Stolné počítače znášal o niečo lepšie. Otvoril stránky Inštitútu Karolinska, ale nebolo v nich ani zmienky po nejakom Schröderovi, ani po experimentálnej endokrinológii v osemdesiatych rokoch.

Jeho pozornosť chtiac-nechtiac upútal automat so sladkosťami a sendvičmi. Zaškvrkalo mu v bruchu, ale podarilo sa mu túžbu potlačiť. Nesmie sa poddať. S hladom žiť dokáže, veď o nič nejde.

Na rôznych webových vyhľadávačoch adres našiel všetkých Schröderov s trvalým bydliskom v Štokholme. Všetko si poznačil na starý výtlačok novín Metro. Zapísal si telefónne čísla a adresy, jedného po druhom si ich googlil a vyškrtol tých, ktorých vek nesesedel. Potom si uvedomil, že niektorý z nich by mohol byť doktorovým synom alebo vnukom a najlepšie urobí, keď si preklepe ne všetkých. Nalistoval v novinách ďalšiu stranu, na ktorej bolo trochu voľného miesta na písanie. Z rozpixelovanej fotografie na neho bielymi, blýskavými očami cival mladý, zakrvavený muž. Inštinktívne sa napriamril a zatvoril noviny s takou silou, že takmer prevrhol počítač. Na doske stola zostala po Jonasovej pästi hlboká preliačina. Srdce mu bilo ako splašené. Sedel ako prikovaný a snažil sa znovu získať kontrolu nad svojím dychom. Mladý muž indického výzoru, sediaci v zadnej lavici, si ho prekvapene

premeriaval. Jonas stranu znovu nalistoval. Mohol by ho niekto spoznať? Nie, určite nie. Ale čo ak predsa? Obrázok bol veľmi nejasný. Krvavé vlasy mu padali do polovice tváre a zvyšné črty, ktoré bolo vidno, deformovali tiene. Len oči boli neprehliadnuteľné. Vyzerali ako mačacie. Pod fotografiou stálo: „*Kto je záhadný jaskynný muž?*“. Text pri obrázku bol viac-menej len vata.

Indický študent si zbalil veci a chvatne vyšiel z miestnosti. Konečne bol sám. Jonas si rýchlo zapísal telefónne čísla a adresy všetkých Schröderovcov v Štokholme a obdĺžnik s poznámkami vytrhol z novin. Spočiatku chcel noviny vziať domov a spáliť, no rýchlo si uvedomil nezmyselnosť tohto nápadu. Radšej ich hodil do koša na papierový odpad pri automate na sladkosti. Vôňa sladkých dobrôt mu štekčila čuchové bunky. Zovrelo mu žalúdok. Spozna plexiskla na neho koketne žmurkali kokosové guľky, priam na neho kričali. Zjedz nás!

Len jednu. Jedinú. To hádam môže. Na jednej kokosovej guľke nie je nič zverské. Dať si kávu a k tomu sladkosť je predsa civilizované. Vybral z vrečka desaťkorunáčku a vhodil ju do automatu. Musel to zopakovať trikrát, kým stroj mincu prijal. Žiarovka zablikala a motor sa dal do pohybu. Odrazu sa automat zasekol a stíchol. Nič z neho nevypadlo. Kokosové guľky sa mu smiali do očí. Stláčal gombík stále dookola, až kým nepraskol, no vôbec mu to nepomohlo. Stále nič. Za svoju kokosovú guľku riadne zaplatil! Silno udel päsťou do stroja, ktorý odpovedal hlasným, zúrivým pípaním. Jonas ho schytil a hodil o stenu. Pípanie okamžite utíchlo a automat zostal vrazený v stene. Jonas vložil ruku do priehradky a jediným šklbnutím vytrhol celú prednú stranu prístroja. Všetky sladkosti, sendviče a kokosové guľky značky Delicato sa vysypali na zem. Pokojne si jednu vzal, roztrhol obal a pomaly ju zjedol.

Pohľad mu padol na mincovník.

Tú myšlienku ihneď zavrhol. Také niečo by predsa neurobil. Jonas sa zaďíval na spúšť okolo seba. Musí odtiaľto zmiznúť. Na

polceste ku dverám odrazu zastal. Aj tak ho nikto nikdy nepochopí. Tak ako doteraz. Nerozumeli mu predtým a už vôbec mu nebudú rozumieť teraz. Vrátil sa ku zdemolovanému automatu. Mincovník bol chránený kovovým krytom, no Jonas ho bez problémov strhol. Na zem sa začali sypať päť- a desaťkorunáčky. Vyzliekol si mikinu a zviazal ju ako vrece. Potom si kľakol a začal zhŕňať svoju korisť. Mince, čokoládové koláčiky, vrecúška cukríkov, zmäknuté sendviče. To, čo sa nezместilo do mikiny, natlačil do úst. Ani sa neunúval strhnúť plastový obal. Naplnila ho energia a pôžitok. Zaškúlil ku kusom odpadnutej omietky pod automatom, ignoroval málo presvedčivú námietku, ktorá sa mu ozvala v hlave a zhltol aj tie.

KAPITOLA 26

Eldh sa začínala vybjíjať. Pocit neporaziteľnosti ju pomaly opúšťal, priam jej pretekal pomedzi prsty. Každý úder srdca bol trýznivou pripomienkou, že o svoju nadľudskú silu čoskoro príde. Táto fáza bola najťažšia, musela prekonať obrovskú túžbu opäť sa nabiť. A zostať v nebi.

Z kuchynskej skrinky vybrala dve vidličky, oblízala si dlane a podišla k elektrickej zásuvke. Stále necítila nijakú bolesť, ten strašný pocit, ktorý jej pripomínal pominuteľnosť a ukazoval miesto, kam naozaj patrí. Ohla zuby na vidličkách, vyzliekla si pančuchy a čupla si. Triasla sa na celom tele. Už to zažila veľakrát, no zvyknúť by si nedokázala. Bolesťi neutečie. Už ďalej nemohla klamať sama seba, skôr či neskôr sa objaví a potom to bude ešte horšie. Poznala ju až pridobre. Eldh utekala celý svoj život. Utekala o život. Preč od života. Bol zázrak, že to ešte nevzdala, že ešte žila.

Začínalo sa ozývať prvé bodanie, spôsobené drobnými kolapsami nervového systému. Bolesť už bola na ceste. No ešte nebolo neskoro, úľava bola len kúsok od nej, za plastovým krytom zásuvky. Zatvorila oči, trasúcimi sa rukami namierila vidličky do dierok. Chvíľu váhala, no potom pustila vidličky na zem. Bolesť ju prinútila veľmi rýchlo vytriezvieť. Už nemalo zmysel ďalej utekať.

Rytmicky búšila hlavou do steny, synchronne s pulzujúcimi bleskami, ktoré sa jej šírili po chrbtici.

Na chvíľku to prestalo.

Ponáhľala sa do kúpeľne a zúrivo sa prehrabávala medzi baleniami liekov v skrinke. Dať si Paralen, bolo ako prelepiť odseknutú ruku leukoplastom. Vôbec nezaberal. Potrebovala niečo oveľa silnejšie. Malé rezné rany, ktoré utržila v súboji s Odpadlíkmi sa znovu začali otvárať. Z tváre jej kvapkala krv. Ďalšia vlna boles-

ti zasiahla väčšiu časť tela a celkom vyradila jej nohy z činnosti. Eldh spadla na podlahu a snažila sa záchvat predýchať. Pred očami jej tancovali malé zelené hviezdičky. Zlé, zákerné hviezdičky. Zatiaľ sa to však dalo vydržať.

Opäť krátka pauza.

Treo Comp! Kam ho len dala? Vysypala všetky škatuľky do umývadla, našla lieky proti bolesti, ktoré hľadala a stihla ich prehltnúť a zapíť dúškom Baileysu tesne pred tým, než prišla ďalšia vlna. Pripomenulo jej to pôrod. A dieťa. Ten zvláštny pocit, keď sa eufória v zlomku sekundy zmení na neopísateľnú bolesť. Dieťa. Až na to, že táto bolesť sa odohrávala na bunkovej úrovni. Každúčký receptor v jej tele šiel explodovať. Dieťa. Takto nejako zrejme pôsobia cytotoxíny. Eldh zatiaľ nemusela bojovať s rakovinou, ale s prihliadnutím na všetky jej závislosti vedela, že raz sa tomu nevyhne. Vyprázdnila fľašu a striasla sa vtieravej myšlienky na dieťa.

Tabletky a alkohol utlmili najpruďšie bolesti, no existoval len jeden spôsob, ako dostať ten jed von z organizmu. Len raz urobila tú fatálnu chybu, že sa pokúsila bolesť prečkať a prespať. Predĺžila tak svoje utrpenie o celý týždeň. To sa už viac nestane.

Rezné rany na tvári a ramene prelepila rýchloobväzom tak dobre, ako to len šlo. V skrinke nad digestorom mala veľké balenie zápaliek. Hodila ho do vínovočervenej športovej tašky spolu s ručnou signálnou svetlicou, ktorú schovávala pod sedačkou. Potom odkrivila do neďalekej posilňovne na ulici Kocksgatan. Pre istotu ešte vykúpila všetky zápalky, ktoré mali v trafike na rohu a v obchode kúpila štyri litre mlieka.

Majiteľ boxerského klubu sa volal Barsegh. Bol to starý arménsky zápasník s nízkym čelom a odstavajúcimi ušami. Eldh bola členom už dlhé roky a často k nemu chodievala na sparringy. Barsegh jej nikdy nekládol zbytočné otázky. Telocvičňa s posilňovňou sa nachádzala v pivničných priestoroch, bola tesná, zaprášená

a pomaly ale isto sa rozpadávala. Cez deň tam býval zvyčajne sám, tak ako teraz. Box už nebol zďaleka taký populárny ako kedysi. Dnes sa cvičilo pred zrkadlami a nikomu sa nechcelo venovať tréningu toľko času, koľko si naozaj vyžadoval. Najdôležitejší bol výzor. Ľudia platili závratné sumy za zázračné procedúry a húfne poskakovanie vo fitnesscentrách a tanečných štúdiách.

Barsegh jej naplnil fľašku vodou z vodovodu a vošiel do svojej malej kancelárie. Nebolo to po prvý raz, čo ju videl v tomto stave. „Hlasnejšie!“ skríkla. „Daj tú hudbu hlasnejšie!“

Prvé pohyby na stacionárnom bicykli boli na nevydržanie. Nohy ju boleli, ako by ich mala dolámané. Barsegh v kancelárii zvýšil hlasitosť na maximum. Z reproduktorov dunela balada z osemdesiatych rokov. Priam sa jej zahmlievalo pred očami, keď nútila svoje svaly rozprúdiť krv a kyslík. Nevedela názov ani jednej kapely, no na tom nezáležalo. Pokojné melódie mali na Eldh zmierňujúci účinok. Hudba ju ovinula ako mäkká prikrývka.

Zobrala si za hrst' zápaliek a začala ich žuť. Fosfor chutil slano a kyslato a pomáhal jej nemyslieť na bolesť. Kúsky dreva vyplúvala do koša na odpadky, ktorý jej priniesol Barsegh. Zlomila signálnu svetlicu a jej obsah vysypala do litra mlieka. Prísun fosforu, vápnika a magnézia bol kľúčový pre obnovenie správneho fungovania synapsií. Zo všetkých pórov sa jej rinul pot, tvár mala bielu ako stena. Stacionárny bicykel kvíľivo vŕzgal pod jej váhou. Zvádzala krutý boj s bolesťou. Všetko ostatné zmizlo. Zostal len boj a bolesť. Tu a teraz. Napokon jej zostali len spomienky.

***

Strhne sa zo spánku. Slniečné lúče zobrievajú jej pokožku. Piesok je teplý. Všade vládne ticho a pokoj. Osuška s macíkovou potlačou leží pokrčená vedľa nej. Vstane. Je úplné bezvetrie. Je tu krásne, pomyslí si Eldh a zavolá jej meno. Chce jej to ukázať. Naučiť ju všímať si krásy života. Pochopiť ich. Ale neozýva sa. Nepribehne. Zmocňuje sa jej tiesnivý nepokoj. Meno sa spolu s ozvenou šíri po jazere. Žiaden

šuchot, žiaden chichot, len ticho. Hladina je nehybná ako zrkadlo, nescerí ju jediná vlnka. Všade navôkol rastú jedle, od vody až do neba. Nad hlavou sa rozpína tmavomodrá obloha. Začína podliehať panike. Ozvena mena sa nesie po krajine. Obďaleč na hladine pokojne splývajú riasy. Nie. Nie sú to riasy.

***

„Musím pripustiť, že kondíciu máš vážne dobrú.“

Eldh neodpovedala. Po dvoch hodinách nepretržitého bicyklovania sa začínala cítiť o čosi lepšie. Svaly sa zaplnili kyselinou mliečnou, ale najhoršie krče boli preč. Sústavnej tupej bolesti sa však tak skoro nezbaví.

„Budeš musieť ísť na políciu podať svedectvo.“ Borg znel poďradždene.

„O čom to rozprávaš?“

„O tvojom výlete na Skeppsholmen.“ Mal čo robiť, aby prehlušil hlasnú hudbu. „Nebaví ma neustále po tebe upratovať. Upratovanie je predsa tvoja práca. Musel som podmastiť Abrahamssona z kriminálky. Už sa chystali vyhlásiť pátranie po vysokej plavovlasej štyridsiatničke.“

„To mi lichotí.“

„Toto nie je hra. Čo si, dopekla, myslíš, že robíš?“

„Plním tvoje príkazy.“

„A budeš v tom pokračovať. Ešte dnes poobede sa stretneš s novým vyšetrovateľom oddelenia lúpeží Henrikom Brinkom.“ Hodil jej úzky fascikel. „Použiješ túto identitu a porozprávaš mu všetko, čo vieš o vreckárovi, ktorého si prenasledovala.“

„Vreckárovi?“ Zmenila tempo a prelistovala si fascikel, neustále pritom šliapuc do pedálov.

„Nepýtaj sa a rob, čo ti vravím!“ Borg musel zrevať, aby prekričal zamatový hlas Lionela Richieho. „Čo sme v domove dôchodcov? Nehučí na takýchto miestach len samé tuc-tuc?“

„Zaplať si členstvo a budeš si môcť vybrať hudbu sám.“ Opäť zrýchlila tempo.

„Nakoniec, prečo nie?“

„Mal by si sem chodiť pravidelne.“

„Poriadny chlap by mal mať poriadne brucho.“ Znova sa mu vrátila dobrá nálada. Eldh si pomyslela, že za touto náhlou premenou bola myšlienka na seba samého. „Keby som nemal brucho, stratil by som svoje postavenie.“

Eldh vycítila Borgov samolúby úsmev bez toho, aby na neho čo i len pozrela.

„Ale to sa predsa stane. S bruchom, či bez neho. Lilja ti dýcha na krk, to dobre vieš. Je dravší než ty.“ Napila sa vody, zoskočila z bicykla a začala si obväzovať ruky. „Navyše, v tvojom svete hrá priezvisko veľkú rolu. On má na rozdiel od teba silný rodokmeň.“

„Čo sa stalo na Skeppsholmene?“ spýtal sa, ignorujúc jej predošlý komentár. „Vyzeráš príšerne.“

„Prišiel si sem, aby si mi skladal komplimenty...“ Natiahla si boxerské rukavice. „...alebo si so mnou dáš jedno kolo v ringu?“

„Vieš, že ja na také veci nie som. Potrebuješ niekoho s menšou charizmou.“

„Skôr niekoho s menším pupkom.“

„Au, táto sadla. Dala si knokaut. Vzdávam sa.“

Občas mala neuveriteľnú chuť napraviť ten jeho samolúby úškrnok jedným dobre miereným ľavým hákom. Borg ju dokázal roz-zúriť do nepríčetnosti a v takej chvíli nehralo nič z toho, čo pre ňu spravil, žiadnu úlohu. Začala udierať do boxovacieho mechu. Ozvena tupých úderov sa šírila po miestnosti.

„Keď ty vyzeráš takto, nechcem si ani predstaviť, ako vyzerajú tí ostatní. Koho si to vlastne naháňala?“ Zmeravel, akoby mu práve napadala nejaká myšlienka. „Dúfam, že si nešla za Odpadlíkmi na vlastnú päť?“

Eldh neodpovedala.

„Buď si ešte hlúpejšia, ako vyzeráš, alebo som ťa poriadne podcenil.“

„Odpadlíci nemajú s vraždou dieťaťa nič spoločné.“

„Takže platia obidve možnosti.“ Eldh odstúpila od mechu a Borg si ju zamyslene premeral. „Si si tým celkom istá?“

„Som. Jedine, že by mali viacero tkáčov, ale o tom veľmi pochybujem.“

„Čo si ešte zistila? Čo máš v pláne teraz?“

„Prečo ťa to zaujíma?“

„Som len zvedavý, to je všetko.“

„Oni sa nestarajú o nás a my sa nestaráme o nich, presne tak, ako si vždy chcel. V tej vražde nemajú prsty.“

Chvíľu len mlčal. Zvuky úderov sa miešali s tónmi ľúbostnej rockovej balady.

„Máme na krku ďalší problém.“

Znie nervózne, pomyslela si Eldh, ale snaží sa to skryť.

„My alebo ty?“

„Všetci. Ktosi sa tu príliš pretŕča a strháva na seba priveľa pozornosti a to je problém nás všetkých. Vyrieš to.“

„Myslela som si, že to práve robím.“

„Nie, toto je ešte vážnejšie.“

„Môžeš byť konkrétnejší? Ruky mala stuhnuté, svalová horúčka bola s každým úderom intenzívnejšia. Bola to príjemná bolesť.“

„Nemocnica, stavba, tunel. Hovorí ti to niečo?“

„Takže to nebola len novinárska kačica?“

„Netušia, čo to bolo, ale noviny sa predávajú ako teplé rožky.“

„Koľko z toho, čo napísali, je pravda?“

„Neviem. Každopádne je tu niekto, kto si pokojne chodí po svete a pácha veľa škody. Musíme ho dostať pod kontrolu skôr, než on dostane nás.“

„Je zaregistrovaný v Spoločnosti?“

„Nie, keby bol, nič podobné by sa nestalo. Nemám potuchy, kde sa vzal. Čudujem sa, že sme o ňom doteraz nepočuli.“

„Čo na to Ehrencronová?“

„Myslí si, že máš robiť svoju prácu.“

„Veď aj robím, ale mám svoje priority. Najprv vraždy, až potom Bludička.“

Eldh veľmi dobre vedela, aké to je byť Bludičkou. Jej vlastné prvé prejavy boli kruté. Keby ju Borg nevyhľadal, dnes by tu už nebola. Tým si bola stopercentne istá. Prvý týždeň bol najkritickejší a prognózy sa zhoršovali každým dňom. Čakala ju buď samovražda, nezvratné poškodenie dobrej povesti, alebo prisilná

medikácia, podľa toho, komu by sa dostala do rúk ako prvému. Ľudskej spoločnosti, polícii alebo lekárom. Uvedomovala si, že by mala všetko nechať tak a okamžite ho začať hľadať. Bola to jej povinnosť, no na tých vraždách bolo čosi, čo ju znepokojovalo a vzbudzovalo ten známy, nejasný, hlodavý pocit, ktorý sa za tie roky naučila nebrať na ľahkú váhu. Pocit niečoho väčšieho, hrozivejšieho. „Spoločnosť si na to musí nájsť niekoho iného.“

„Nebuď ako malé decko!“

„Teraz sa na to nemôžem len tak vykašľať.“

„Čomu takému závažnému si na stole, že to nemôže chvíľu počkať? Vieš niečo, čo ja nie?“

„Viem, kto to nespravil,“ nechotne odvetila Eldh. Nechcela mu každú chvíľu podávať správy o stave vyšetrovania. Tak ona nepracovala.

„Gratulujem. To je úžasný prielom a teraz sa pusti do hľadania. Všetko ostatné musí ísť bokom.“

„Na to zabudni.“

„To je rozkaz. To dieťa už aj tak nezachrániš, na to je prineskor.“ Pozrel jej priamo do očí. „Najprv zájdeš na policajnú stanicu a budeš svedčiť tak, ako sme sa dohodli. Potom pohľadáš toho chlapíka. Keď o ňom niečo zistíš, daj mi vedieť. Nájdi ho a budeš môcť pokračovať vo vyšetrovaní.“ Borg jej hodil uterák. „A šetri si sily, Hromnice sú až za pol roka.“